

лото ѝ. Съ замъглени очи тя отново погали ржцетъ на болната, следъ това коситъ ѝ.

— Да... Дъщерята на Иоаница... Помнишъ ли го, Ефросина?

Въ този чуждъ градъ само тази умираща жена виждаше въ нея не могъщата байула, а Калояновата дъщеря.

— Кажи... Какво желашъ, Ефросина? Всичко бихъ сторила, за да ти доставя малко радостъ...

Болната се усмихна, поклати глава. Една сълза бавно се спусна по лицето ѝ.

— Нѣмамъ какво да желая вече...

Мария бързо извади изумруда отъ пръста си.

— Искашъ ли го?

Ефросина цѣлуна ржката ѝ, следъ това полека я отстрани.

— Той е твой.

Вълнението, щастието внезапно я изтощиха. Тя се отпусна на възглавието, тежко дишаща, затворила очи. Носътъ ѝ се изостри, синкавобледъ.

— Едвали ще изтрае до вечерята, — пошъпна лѣкарътъ, като впи любопитно очи въ императрицата, безъ да може да отгатне тайната ѝ.

Иоланта се докосна до младата си вуйна.

— Време е да ходимъ.

Мария съ мѣка се откъсна отъ леглото на старата хетера. Заръча да се грижатъ за нея съ извънредно усърдие и да съобщаватъ всѣки день за състоянието ѝ.

Навнънъ ги облъхна свежиятъ зименъ въздухъ. Копитата на конетъ звънливо отекваха по едритъ плочи. Огромна тълпа загради кочията. Съ любовъ и преданостъ ромей и латини приветствуваха императрицата. Стражитъ едва пробиваха пътъ. Съ лекъ галопъ конетъ поеа пътя къмъ Влахерна. Иоланта непрестанно чуруликаше, гледаше съ наивенъ и веселъ взоръ ликуването на минавачитъ, пѣстротата на голѣмитъ улици, отъ дветъ страни на които се издигаха многокатни дворци съ аркади и тихи градини, или дюкяни, препълнени съ скъпа стока.

Ала Мария не можа да проговори нито дума, нито